D., June 24   Zoom to South Asia June 24 24 pastors English and ଓଡ଼ିଆ (Odia)

Acts 14:19-23 (Full message bottom of page 2 and Odia follows on page 6)

Pastor Tappan delivered a sermon to a group of pastors in India (joining via online call) centered on Acts 14:19–23, arguing that persecution is not the end of ministry but may signal its expansion. Four self-examination questions framed the message: why we are pastors, why we follow Christ, why we encourage others to follow, and whether we will continue even at great cost. The session closed with mutual encouragement and a planned follow-up in October. (Full message begins at bottom of page 2.)

- **Core theological position:** Suffering and persecution are expected for all who desire to live godly — not a sign of God's abandonment.
- **Ministry must continue through tribulation:** Paul's pattern in Acts 14 — stoned, dragged out, then rising and returning to preach — is the normative model for gospel workers.
- **Miracles do not guarantee belief:** Trust must be placed in the risen Savior, not in signs and wonders.

Key Teachings Covered

- **The Christian paradox:** Truth that seems wrong by human thinking proves deeply true from God's perspective.
- **2 Timothy 3:16–17:** Scripture is God-breathed — to teach, reprove, correct, and train; God picks believers up when they fall.
- **Acts 14:1–23:** Paul and Barnabas preached boldly in Iconium; the city divided; Paul was stoned and left for dead, yet rose and continued.
- **Acts 8:1 / Acts 11:19–21:** Stephen's death and subsequent persecution scattered believers, spreading the gospel beyond Jerusalem to Judea, Samaria, and Gentiles.
- **Philippians 3:10:** Paul's strength came from knowing Christ and sharing in His sufferings.
- **John 16:33:** Christ promises peace not tied to circumstances — "I have overcome the world."
- **John 15:18–23:** The world hates believers because it hated Christ first; persecution confirms separation from the world's kingdom.
- **Philippians 1:6:** God who began a good work will complete it — assurance that ministry is not finished until the Lord is finished.

Summary message from the original transcript: **Persecution Is Not the End**

Brothers, **the Christian life is a paradox.** A paradox is a truth that may seem wrong to human thinking, but becomes clear when we see it from God's perspective**. Isaiah 55:8–9** reminds us that God's thoughts are higher than our thoughts, and His ways are higher than our ways.

Human thinking says suffering means defeat. God says suffering may be part of His plan. Human thinking says persecution means the ministry is over. God says persecution may be the beginning of something greater.
In **Acts 14:19–23**, Paul was stoned, dragged out of the city, and left for dead. But the disciples gathered around him, and Paul rose up. He went back into the city, continued the work, and later returned to strengthen the churches. He taught them that "we must through many tribulations enter into the kingdom of God."

This is the reality of Gospel ministry in the real world. Some will believe the message of Christ. Others will resist it. Some may even hate and persecute those who preach it. But persecution does not mean God has abandoned His servants. It does not mean the Gospel has failed. Often, suffering is the evidence that the Gospel is advancing into darkness.

Paul and Barnabas preached the word of God's grace. They were opposed, threatened, and persecuted, but they continued proclaiming the Gospel. Their confidence was not in comfort, safety, or human approval. Their confidence was in the risen Christ.

Jesus warned His disciples in **John 15** that the world would hate them because it hated Him first. In John 16:33, He said, "In the world you will have tribulation; but be of good cheer, I have overcome the world." Christ does not promise His servants an easy path, but He promises peace, victory, and His presence.
God has often used persecution to spread His message.

In **Acts 8**, after Stephen was killed, believers were scattered. But wherever they went, they preached the Word. The enemy wanted to silence the church, but God used persecution to expand the Gospel.

So we must ask ourselves honestly: **Why are we pastors? Why are we following Christ? Why should we encourage others to follow Christ? Will we continue following Him even when it costs us?**

A servant of Christ may be wounded, but he is not finished until the Lord is finished with him.
Paul wrote in **Philippians 1:6** that God, who began a good work in His people, will complete it until the day of Jesus Christ. Our confidence is not in ourselves, our strength, or our circumstances. Our confidence is in God, who begins, sustains, and finishes His work.

Brothers, persecution is not the end of your ministry. It may be the beginning of something greater than you can imagine. This is bigger than us. It is about the glory of Christ, the advance of the Gospel, and the eternal salvation of souls.

So keep preaching. Keep serving. Keep trusting Christ. Keep strengthening the believers. Keep pointing sinners to the only Savior. The risen Christ has overcome the world.

****
Full Message
Persecution is not the end of ministry; God may use it to advance the Gospel. Isaiah 55:8–9; Acts 14:19–23

Good morning, brothers. I am very glad to see you gathered together. It is a joy to open the Word of God with you.
Please open your Bibles to **Isaiah 55:8–9**.
God says:
"For My thoughts are not your thoughts, Nor are your ways My ways," says the LORD.
"For as the heavens are higher than the earth, So are My ways higher than your ways,
And My thoughts than your thoughts."

These verses teach us something very important: **the Christian life is a paradox.**

A paradox is a truth that seems wrong according to human thinking, but proves to be deeply true when we see it from God's perspective.

Human thinking says suffering means defeat.
God says suffering may be part of His victory.
Human thinking says persecution means the ministry is over.
God says persecution may be the beginning of something greater.
Human thinking says a wounded servant is finished.
God says His servant is not finished until the Lord is finished with him.

So today I want us to look honestly at a hard truth: **The Gospel ministry in the real world includes suffering, opposition, and persecution.**

But **Acts 14** shows us that persecution does not have to be the end of ministry.
Please turn now to **Acts 14:19–23**.

Before we read, I want to ask four questions. These questions are for each one of us to answer before God:
Why are we pastors? Why are we following Christ?
Why should we encourage others to follow Christ? Will we keep following Christ even when it costs us?

Acts 14 tells us that Paul and Barnabas were preaching Jesus Christ — His death, His resurrection, and salvation by grace. Some believed. Others became angry. The enemy stirred up the crowd. Eventually, Paul was stoned, dragged out of the city, and left for dead.

But that was not the end.
The disciples gathered around him. Paul rose up. He went back into the city. The next day, he continued the work.
Then he returned to strengthen the churches.
Acts 14:22 says they were: "strengthening the souls of the disciples, exhorting them to continue in the faith, and saying, 'We must through many tribulations enter the kingdom of God.'"

That is not an easy message, but it is a true message.

1. God's servants may suffer greatly.
Paul and Barnabas had already seen both blessing and opposition.
In **Acts 14:1**, a great number of Jews and Greeks believed. God was saving people. The Gospel was bearing fruit.
But in the same city, opposition rose up. **Acts 14:2** says unbelieving Jews stirred up the Gentiles and poisoned their minds against the brothers.

That is often how spiritual warfare works. When the Gospel advances, opposition increases.
In **Acts 14:3**, Paul and Barnabas did not immediately run away. They stayed for some time, speaking boldly in the Lord.
Their message is called **"the word of His grace."**

That is our message too.
We are saved by grace.
We live by grace.
We serve by grace.
We continue by grace.

But not everyone who sees the work of God will believe. Even when God did signs and wonders through the apostles, some still rejected the truth.
We must not put our trust in miracles.
We put our trust in the risen Savior.

The greatest miracle is not merely that a sick body can be healed. The greatest miracle is that God can forgive guilty sinners through Jesus Christ.
Then **Acts 14:5** says some wanted to abuse and stone Paul and Barnabas. So they fled to other cities. But verse 7 says: "And they were preaching the gospel there."
They left one place, but they did not leave Christ.
They left danger, but they did not leave the mission.

Later, in **Acts 14:19**, enemies from Antioch and Iconium came to Lystra. They stirred up the people, stoned Paul, and dragged him out of the city, supposing him to be dead. Brothers, faithful believers may suffer greatly.

2 Timothy 3:12 says: “Yes, and all who desire to live godly in Christ Jesus will suffer persecution.”
It does not say a few. It does not say only apostles.
It says **all who desire to live godly in Christ Jesus**.

So when persecution comes to you or to others, do not think God has failed. Do not think Christ has abandoned you. Do not think the Gospel has lost its power.
Persecution is painful, but it is not proof that God is absent.

2. Suffering does not mean failure.
Paul knew why he was following Christ.
Please remember **Philippians 3:10**: “that I may know Him and the power of His resurrection, and the fellowship of His sufferings, being conformed to His death.”

These are easy words to read, but hard words to live.
Paul wanted to know Christ. Not only the power of His resurrection, but also the fellowship of His sufferings.
Brother pastor, suffering does not mean God has abandoned you. Opposition does not mean your ministry has failed.
Persecution does not mean the Gospel is weak.

Sometimes suffering is the evidence that the Gospel is advancing into darkness.
Our Lord Jesus told us this clearly.

In **John 16:33**, He said:
“These things I have spoken to you, that in Me you may have peace.
In the world you will have tribulation; but be of good cheer, I have overcome the world.”

Notice the contrast.
In Christ, we have peace. In the world, we have tribulation. But Christ has overcome the world.

This peace is not based on easy circumstances. It is peace in Christ, above and beyond our circumstances.
If we belong to Christ, we should not be surprised when the world opposes us.
The world hated Christ before it hated us.

3. God can use persecution to spread the Gospel.
Acts 14 is not the first time persecution appears in the book of Acts.

Turn back to **Acts 8:1**.
After Stephen was killed, Saul approved of his death. A great persecution arose against the church in Jerusalem. The believers were scattered throughout Judea and Samaria.
Humanly speaking, it looked like disaster.
But what happened?
Acts 8:4 says: “Therefore those who were scattered went everywhere preaching the word.”
Persecution scattered the believers, but it did not silence the Gospel.
God used persecution to move His people into places where others needed to hear about Christ.

Then in **Acts 11:19–21**, we see this again. Those scattered by persecution traveled to other regions, speaking the word.
At first, some spoke only to Jews. But then others preached the Lord Jesus to Gentiles also.
And **Acts 11:21** says: “And the hand of the Lord was with them, and a great number believed and turned to the Lord.”

Do you see God’s ways?
The enemy wanted to destroy the church.
God used it to expand the Gospel.
The enemy wanted to silence believers.
God used them to speak in new places.

The enemy wanted suffering to stop the mission.
God used suffering to spread the mission.
God’s thoughts are higher than our thoughts.
God’s ways are higher than our ways.

4. The world hates Christ, so it will hate His servants.
Now turn to **John 15:18–23**.
Jesus told His disciples not to be surprised if the world hates them. Why?
Because the world hated Him first.
If we belonged to the world, the world would love its own. But Christ has chosen us out of the world. We no longer belong to the world's system, values, idols, lies, and darkness.
We belong to Christ.

So if we live for Christ, preach Christ, and tell the truth about sin, judgment, grace, repentance, and salvation through Christ alone, some will believe by the grace of God.
But others will resist. Some may become angry. Some may even become violent.
This is exactly what happened to Paul and Barnabas.

So do not give people a false message that says, "Follow Christ and you will never suffer."
That is not the message of Jesus.
That is not the message of Acts.
That is not the message of Paul.
The true message is better:

Follow Christ because He is worthy.
Follow Christ because He is risen.
Follow Christ because He alone gives eternal life.
Follow Christ because His grace is sufficient.
Follow Christ because even suffering cannot separate you from Him.

5. God will finish what He began.
Let us finish with **Philippians 1:6**.
Paul wrote this while he was in prison. He did not have his freedom. He was waiting for trial. But he wrote with confidence: "being confident of this very thing, that He who has begun a good work in you will complete it until the day of Jesus Christ."

Paul's confidence was not in his comfort.
It was not in his health.
It was not in his circumstances.
It was not in the approval of men.
His confidence was in God.

God began the work. God sustains the work. God will finish the work.

Brothers, we have been saved for a glorious reason.
We are here to proclaim the salvation that only Jesus Christ can give.
Persecution is not the end of your ministry.
It may be the beginning of something greater than you can imagine.

This is not only about you and me. It is bigger than us.
It is about the glory of Christ, the advance of the Gospel, and the eternal salvation of souls.

So let me ask again:
Why are we pastors?
Why are we following Christ?
Why should we encourage others to follow Christ?
Will we keep following Christ even when it costs us?

A servant of Christ may be wounded, but he is not finished until the Lord is finished with him.
May God strengthen us to continue. May God purify our motives. May God give us courage.
May God make us faithful witnesses of Jesus Christ until the day He calls us home.
Amen.

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ଦେଶ

ନିର୍ଯାତନା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଶେଷ ନୁହେଁ; ପରମେଶ୍ୱର ଏହାକୁ ସୁସମାଚାରକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିପାରନ୍ତି।

ଯିଶାୟ ୫୫:୮–୯; ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୪:୧୯–୨୩

ସୁପ୍ରଭାତ, ଭାଇମାନେ। ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର ହୋଇଥିବା ଦେଖି ମୁଁ ବହୁତ ଆନନ୍ଦିତ। ଆପଣମାନଙ୍କ ସହିତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଖୋଲିବା ଏକ ଆନନ୍ଦର ବିଷୟ।

ଦୟାକରି ଆପଣମାନଙ୍କ ବାଇବଲ ଯିଶାୟ ୫୫:୮–୯ରେ ଖୋଲନ୍ତୁ।

ପରମେଶ୍ୱର କହନ୍ତି:

"କାରଣ ମୋର ଚିନ୍ତା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଚିନ୍ତା ନୁହେଁ,
ନା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପଥ ମୋର ପଥ," ସଦାପ୍ରଭୁ କହନ୍ତି।
"ଯେପରି ଆକାଶ ପୃଥିବୀଠାରୁ ଉଚ୍ଚ,
ସେପରି ମୋର ପଥ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପଥଠାରୁ ଉଚ୍ଚ,
ଏବଂ ମୋର ଚିନ୍ତା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଚିନ୍ତାଠାରୁ ଉଚ୍ଚ।"

ଏହି ପଦଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଏକ ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ ଶିଖାଏ: ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଜୀବନ ଏକ ପବିତ୍ର ବିପରୀତ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ବିପରୀତ ସତ୍ୟ ହେଉଛି ଏମିତି ଏକ ସତ୍ୟ, ଯାହା ମାନବୀୟ ଚିନ୍ତାଧାରା ଅନୁସାରେ ଭୁଲ୍ ମନେ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଦେଖିଲେ ଏହା ଗଭୀର ଭାବରେ ସତ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ।

ମାନବୀୟ ଚିନ୍ତା କହେ, ଦୁଃଖ ଅର୍ଥ ପରାଜୟ।

ପରମେଶ୍ୱର କହନ୍ତି, ଦୁଃଖ ତାଙ୍କର ବିଜୟର ଏକ ଅଂଶ ହୋଇପାରେ।

ମାନବୀୟ ଚିନ୍ତା କହେ, ନିର୍ଯାତନା ଅର୍ଥ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ।

ପରମେଶ୍ୱର କହନ୍ତି, ନିର୍ଯାତନା ଆଉ ବଡ଼ କିଛିର ଆରମ୍ଭ ହୋଇପାରେ।

ମାନବୀୟ ଚିନ୍ତା କହେ, ଆଘାତପ୍ରାପ୍ତ ସେବକ ଶେଷ ହୋଇଗଲା।

ପରମେଶ୍ୱର କହନ୍ତି, ପ୍ରଭୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ସହିତ ଶେଷ କରିନାହାନ୍ତି, ସେବକ ଶେଷ ହୋଇନାହିଁ।

ସେଥିପାଇଁ ଆଜି ଆମେ ଏକ କଠିନ ସତ୍ୟକୁ ସତ୍ୟଭାବେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ: ପ୍ରକୃତ ଜଗତରେ ସୁସମାଚାର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଦୁଃଖ, ବିରୋଧ ଓ ନିର୍ଯାତନା ଥାଏ।

କିନ୍ତୁ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୪ ଆମକୁ ଦେଖାଏ ଯେ ନିର୍ଯାତନା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଶେଷ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ।

ଦୟାକରି ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୪:୧୯–୨୩ରେ ଖୋଲନ୍ତୁ।

ପଢ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ, ମୁଁ ଚାରିଟି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି। ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଆମ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପାଇଁ, ଯାହାର ଉତ୍ତର ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ:

ଆମେ କାହିଁକି ପାଳକ?

ଆମେ କାହିଁକି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଛୁ?

ଆମେ କାହିଁକି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ଉଚିତ?

ଯେତେବେଳେ ମୂଲ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼େ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବୁ କି?

ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୪ ଆମକୁ କହେ ଯେ ପାଉଲ ଓ ବର୍ଣ୍ଣବା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ — ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ, ତାଙ୍କର ପୁନରୁତ୍ଥାନ, ଏବଂ କୃପା ଦ୍ୱାରା ମୋକ୍ଷ। କେତେକ ଲୋକ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ। ଅନ୍ୟମାନେ କ୍ରୋଧିତ

ହେଲେ। ଶତ୍ରୁ ଭିଡ଼କୁ ଉତ୍ତେଜିତ କଲା। ଶେଷରେ ପାଉଲଙ୍କୁ ପଥର ମାରାଗଲା, ସହର ବାହାରକୁ ଟାଣି ନିଆଗଲା, ଏବଂ ସେ ମରିଯାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବି ଛାଡ଼ି ଦିଆଗଲା।
କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଶେଷ ହୋଇନଥିଲା।
ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କୁ ଘେରି ଠିଆ ହେଲେ। ପାଉଲ ଉଠିଲେ। ସେ ପୁନି ସହରକୁ ଫେରିଗଲେ। ପରଦିନ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ ଜାରି ରଖିଲେ। ପରେ ସେ ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବା ପାଇଁ ଫେରିଗଲେ।
ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୪:୨୨ କହେ ଯେ ସେମାନେ:
“ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆତ୍ମାକୁ ଶକ୍ତ କରୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସରେ ଅବିଚଳ ରହିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ କହୁଥିଲେ, ‘ଅନେକ କ୍ଳେଶ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ।’”
ଏହା ସହଜ ସନ୍ଦେଶ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସତ୍ୟ ସନ୍ଦେଶ।

୧. ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିପାରନ୍ତି।
ପାଉଲ ଓ ବର୍ଣ୍ଣବା ପୂର୍ବରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଓ ବିରୋଧ — ଉଭୟ ଦେଖିଥିଲେ।
ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୪:୧ରେ, ବହୁତ ଯିହୁଦୀ ଓ ଗ୍ରୀକ ଲୋକ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ। ପରମେଶ୍ୱର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୋକ୍ଷ ଦେଉଥିଲେ। ସୁସମାଚାର ଫଳ ଦେଉଥିଲା।
କିନ୍ତୁ ସେହି ସହରରେ ମଧ୍ୟ ବିରୋଧ ଉଠିଲା। ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୪:୨ କହେ ଯେ ଅବିଶ୍ୱାସୀ ଯିହୁଦୀମାନେ ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତେଜିତ କରିଲେ ଏବଂ ଭାଇମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କ ମନକୁ ବିଷାକ୍ତ କରିଦେଲେ।
ଆତ୍ମିକ ଯୁଦ୍ଧ ସାଧାରଣତଃ ଏଭଳି କାମ କରେ। ସୁସମାଚାର ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲେ, ବିରୋଧ ମଧ୍ୟ ବଢ଼େ।
ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୪:୩ରେ, ପାଉଲ ଓ ବର୍ଣ୍ଣବା ତକ୍ଷଣାତ୍ ପଳାଇ ଯାଇନଥିଲେ। ସେମାନେ କିଛି ସମୟ ସେଠାରେ ରହିଲେ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା କରି ସାହସରେ କହୁଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କ ସନ୍ଦେଶକୁ “ତାଙ୍କର କୃପାର ବାକ୍ୟ” ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି।
ସେହି ସନ୍ଦେଶ ଆମର ମଧ୍ୟ ଅଟେ।
ଆମେ କୃପା ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର ପାଇଛୁ।
ଆମେ କୃପା ଦ୍ୱାରା ବଞ୍ଚୁଛୁ।
ଆମେ କୃପା ଦ୍ୱାରା ସେବା କରୁଛୁ।
ଆମେ କୃପା ଦ୍ୱାରା ଅଗ୍ରସର ହେଉଛୁ।
କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିଥିବା ସମସ୍ତେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ ନାହିଁ। ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱର ଚିହ୍ନ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, କେତେକ ଲୋକ ସତ୍ୟକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ।
ଆମେ ଚମତ୍କାରରେ ଆମର ଭରସା ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ।
ଆମେ ପୁନରୁତ୍ଥିତ ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଭରସା କରୁଛୁ।
ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଚମତ୍କାର କେବଳ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଏକ ରୋଗୀ ଦେହ ସୁସ୍ଥ ହୋଇପାରେ। ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଚମତ୍କାର ହେଉଛି ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷୀ ପାପୀମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରିପାରନ୍ତି।
ତାପରେ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୪:୫ କହେ ଯେ କେତେକ ଲୋକ ପାଉଲ ଓ ବର୍ଣ୍ଣବାଙ୍କୁ ଅପମାନ କରିବା ଏବଂ ପଥର ମାରିବାକୁ ଚାହିଲେ। ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ସହରକୁ ଚାଲିଗଲେ। କିନ୍ତୁ ୭ ପଦ କହେ:
“ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ।”

ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ିଦେଲେ, କିନ୍ତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିନାହାନ୍ତି।
ସେମାନେ ବିପଦ ଛାଡ଼ିଦେଲେ, କିନ୍ତୁ ମିଶନ୍‌କୁ ଛାଡ଼ିନାହାନ୍ତି।
ପରେ, ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୪:୧୯ରେ, ଅନ୍ତିଖିଆ ଓ ଇକନିୟରୁ ଶତ୍ରୁମାନେ ଲୁସ୍ତ୍ରାକୁ ଆସିଲେ। ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତେଜିତ କଲେ, ପାଉଲଙ୍କୁ ପଥର ମାରିଲେ, ଏବଂ ସେ ମରିଯାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବି ସହର ବାହାରକୁ ଟାଣିନେଲେ।
ଭାଇମାନେ, ବିଶ୍ୱାସୀ ସେବକମାନେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିପାରନ୍ତି।
୨ ତୀମଥି ୩:୧୨ କହେ:
"ହଁ, ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭକ୍ତିଭାବରେ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ଯାତନା ଭୋଗ କରିବେ।"
ଏହା କହେ ନାହିଁ — କେବଳ କିଛି ଲୋକ।
ଏହା କହେ ନାହିଁ — କେବଳ ପ୍ରେରିତମାନେ।
ଏହା କହେ — ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭକ୍ତିଭାବରେ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ।
ସେଥିପାଇଁ ଯେତେବେଳେ ନିର୍ଯାତନା ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆସେ, ତେବେ ଭାବନ୍ତୁ ନାହିଁ ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ବିଫଳ ହୋଇଗଲେ। ଭାବନ୍ତୁ ନାହିଁ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆପଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଇଛନ୍ତି। ଭାବନ୍ତୁ ନାହିଁ ଯେ ସୁସମାଚାର ତାହାର ଶକ୍ତି ହରାଇଦେଇଛି।
ନିର୍ଯାତନା ବେଦନାଦାୟକ, କିନ୍ତୁ ଏହା ପରମେଶ୍ୱର ଅନୁପସ୍ଥିତ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ ନୁହେଁ।

୨. ଦୁଃଖ ଅର୍ଥ ବିଫଳତା ନୁହେଁ।
ପାଉଲ ଜାଣିଥିଲେ ସେ କାହିଁକି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିଲେ।
ଦୟାକରି ଫିଲିପ୍ପୀୟ ୩:୧୦କୁ ସ୍ମରଣ କରନ୍ତୁ:
"ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ, ତାଙ୍କର ପୁନରୁତ୍ଥାନର ଶକ୍ତିକୁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ, ତାଙ୍କର ଦୁଃଖଭୋଗର ସହଭାଗୀତାକୁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ, ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ସଦୃଶ ହେବାକୁ ଚାହେଁ।"
ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକ ପଢ଼ିବାକୁ ସହଜ, କିନ୍ତୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ କଠିନ।
ପାଉଲ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ। କେବଳ ତାଙ୍କର ପୁନରୁତ୍ଥାନର ଶକ୍ତିକୁ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଦୁଃଖଭୋଗର ସହଭାଗୀତାକୁ ମଧ୍ୟ।
ପାଳକ ଭାଇ, ଦୁଃଖ ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ଆପଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଇଛନ୍ତି। ବିରୋଧ ଅର୍ଥ ଆପଣଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ବିଫଳ ହୋଇଛି ନୁହେଁ। ନିର୍ଯାତନା ଅର୍ଥ ସୁସମାଚାର ଦୁର୍ବଳ ନୁହେଁ।
କେବେ କେବେ ଦୁଃଖ ଏହାର ପ୍ରମାଣ ଯେ ସୁସମାଚାର ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ୁଛି।
ଆମ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଏହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଥିଲେ।
ଯୋହନ ୧୬:୩୩ରେ ସେ କହିଥିଲେ:
"ମୁଁ ଏହି ସବୁ କଥା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହିଛି, ଯେପରି ମୋରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଶାନ୍ତି ଥାଉ।
ଜଗତରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କ୍ଲେଶ ହେବ; କିନ୍ତୁ ସାହସ ଧର, ମୁଁ ଜଗତକୁ ଜୟ କରିଛି।"
ଏହି ବିପରୀତତାକୁ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆମର ଶାନ୍ତି ଅଛି।
ଜଗତରେ ଆମର କ୍ଳେଶ ଅଛି।
କିନ୍ତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜଗତକୁ ଜୟ କରିଛନ୍ତି।
ଏହି ଶାନ୍ତି ସହଜ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ନୁହେଁ। ଏହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଶାନ୍ତି — ଆମ ପରିସ୍ଥିତିଠାରୁ ଉପରେ ଏବଂ ସେଥିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିବା ଶାନ୍ତି।
ଯଦି ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର, ତେବେ ଜଗତ ଆମକୁ ବିରୋଧ କଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ।
ଜଗତ ଆମକୁ ଘୃଣା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଘୃଣା କରିଥିଲା।

୩. ପରମେଶ୍ୱର ନିର୍ଯାତନାକୁ ସୁସମାଚାର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିପାରନ୍ତି।

ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୪ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ପ୍ରଥମ ଥର ନିର୍ଯାତନା ଆସିଥିବା ଘଟଣା ନୁହେଁ।
ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୮:୧କୁ ଫେରନ୍ତୁ।
ସ୍ତିଫନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରାଯାଇବା ପରେ, ସାଉଲ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁକୁ ସମ୍ମତି ଦେଇଥିଲେ। ଯେରୁଶାଲେମର ମଣ୍ଡଳୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବଡ଼ ନିର୍ଯାତନା ଉଠିଲା। ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ ଯିହୁଦିଆ ଓ ଶମରିଆର ସମସ୍ତ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଛିଣ୍ଡିଗଲେ।
ମାନବୀୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହା ବିପଦ ଭଳି ଦେଖାଯାଉଥିଲା।
କିନ୍ତୁ କ'ଣ ହେଲା?
ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୮:୪ କହେ:
"ଯେମାନେ ଛିଣ୍ଡିଗଲେ, ସେମାନେ ସର୍ବତ୍ର ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ।"
ନିର୍ଯାତନା ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ଛିଣ୍ଡିଦେଲା, କିନ୍ତୁ ସୁସମାଚାରକୁ ନୀରବ କରିପାରିଲା ନାହିଁ।
ପରମେଶ୍ୱର ନିର୍ଯାତନାକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେହି ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକୁ ନେଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବିଷୟରେ ଶୁଣିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା।
ତାପରେ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୧:୧୯–୨୧ରେ, ଆମେ ଏହାକୁ ପୁନି ଦେଖୁଛୁ। ନିର୍ଯାତନା ଦ୍ୱାରା ଛିଣ୍ଡିଯାଇଥିବା ଲୋକମାନେ ଅନ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଯାଇ ବାକ୍ୟ କହୁଥିଲେ। ପ୍ରଥମେ କେହି କେବଳ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ କହୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ପରେ ଅନ୍ୟମାନେ ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଚାର କଲେ।
ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୧:୨୧ କହେ:
"ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହସ୍ତ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଥିଲା; ଏବଂ ବହୁତ ଲୋକ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଫେରିଲେ।"
ଆପଣମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପଥକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି କି?
ଶତ୍ରୁ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବାକୁ ଚାହିଲା।
ପରମେଶ୍ୱର ଏହାକୁ ସୁସମାଚାର ବିସ୍ତାର ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କଲେ।
ଶତ୍ରୁ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ନୀରବ କରିବାକୁ ଚାହିଲା।
ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ନୂତନ ସ୍ଥାନରେ କହିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କଲେ।
ଶତ୍ରୁ ଚାହିଲା ଯେ ଦୁଃଖ ମିଶନ୍‌କୁ ରୋକିଦିଅ।
ପରମେଶ୍ୱର ଦୁଃଖକୁ ମିଶନ୍ ପ୍ରସାର ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କଲେ।
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚିନ୍ତା ଆମର ଚିନ୍ତାଠାରୁ ଉଚ୍ଚ।
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପଥ ଆମର ପଥଠାରୁ ଉଚ୍ଚ।

୪. ଜଗତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଘୃଣା କରେ, ସେଥିପାଇଁ ଏହା ତାଙ୍କର ସେବକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଘୃଣା କରିବ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୋହନ ୧୫:୧୮–୨୩କୁ ଖୋଲନ୍ତୁ।
ଯୀଶୁ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ଜଗତ ସେମାନଙ୍କୁ ଘୃଣା କରେ, ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। କାହିଁକି?
କାରଣ ଜଗତ ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କୁ ଘୃଣା କରିଥିଲା।
ଯଦି ଆମେ ଜଗତର ହୋଇଥାନ୍ତୁ, ଜଗତ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇଥାନ୍ତା। କିନ୍ତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମକୁ ଜଗତରୁ ବାଛିନେଇଛନ୍ତି। ଆମେ ଆଉ ଜଗତର ପ୍ରଣାଳୀ, ମୂଲ୍ୟବୋଧ, ମୂର୍ତ୍ତି, ମିଥ୍ୟା ଓ ଅନ୍ଧକାରର ନୁହେଁ।
ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର।
ସେଥିପାଇଁ ଯଦି ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପାଇଁ ବଞ୍ଚୁଛୁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପ୍ରଚାର କରୁଛୁ, ଏବଂ ପାପ, ବିଚାର, କୃପା, ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ ଓ କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦ୍ୱାରା ମୋକ୍ଷ ବିଷୟରେ ସତ୍ୟ କହୁଛୁ, ତେବେ କେହି କେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପା ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ।
କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନେ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବେ। କେହି କ୍ରୋଧିତ ହୋଇପାରନ୍ତି। କେହି ହିଂସ୍ର ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରନ୍ତି।
ପାଉଲ ଓ ବର୍ଣ୍ଣବାଙ୍କ ସହିତ ଠିକ୍ ଏହାହିଁ ଘଟିଥିଲା।
ସେଥିପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ମିଥ୍ୟା ସନ୍ଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ: "ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର, ତେବେ ତୁମେ କେବେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବ ନାହିଁ।"
ଏହା ଯୀଶୁଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ନୁହେଁ।
ଏହା ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁସ୍ତକର ସନ୍ଦେଶ ନୁହେଁ।
ଏହା ପାଉଲଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ନୁହେଁ।
ସତ୍ୟ ସନ୍ଦେଶ ଆଉ ଭଲ:
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର, କାରଣ ସେ ଯୋଗ୍ୟ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର, କାରଣ ସେ ପୁନରୁତ୍ଥିତ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର, କାରଣ କେବଳ ସେ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଦିଅନ୍ତି।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର, କାରଣ ତାଙ୍କର କୃପା ପ୍ରଚୁର।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର, କାରଣ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରିପାରିବ ନାହିଁ।

୫. ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି, ସେ ତାହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବେ।
ଆସନ୍ତୁ ଫିଲିପ୍ପୀୟ ୧:୬ ସହିତ ଶେଷ କରିବା।
ପାଉଲ ଏହା କାରାଗାରରେ ଥିବାବେଳେ ଲେଖିଥିଲେ। ତାଙ୍କର ସ୍ୱାଧୀନତା ନଥିଲା। ସେ ବିଚାର ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେ ବିଶ୍ୱାସ ସହିତ ଲେଖିଲେ:
"ଏହି ବିଷୟରେ ମୋର ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି, ଯେ ଯିଏ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି, ସେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବେ।"
ପାଉଲଙ୍କ ଭରସା ତାଙ୍କର ସୁବିଧାରେ ନଥିଲା।
ତାହା ତାଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରେ ନଥିଲା।
ତାହା ତାଙ୍କର ପରିସ୍ଥିତିରେ ନଥିଲା।
ତାହା ଲୋକମାନଙ୍କର ସ୍ୱୀକୃତିରେ ନଥିଲା।
ତାଙ୍କର ଭରସା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନେଇ ଥିଲା।

ପରମେଶ୍ୱର କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି।
ପରମେଶ୍ୱର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଧାରଣ କରନ୍ତି।
ପରମେଶ୍ୱର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବେ।
ଭାଇମାନେ, ଆମେ ଗୌରବମୟ କାରଣ ପାଇଁ ଉଦ୍ଧାର ପାଇଛୁ। ଆମେ ଏଠାରେ ଅଛୁ ସେହି ମୋକ୍ଷକୁ ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ, ଯାହା କେବଳ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦେଇପାରନ୍ତି।
ନିର୍ଯାତନା ଆପଣଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଶେଷ ନୁହେଁ।
ଏହା ଆପଣ କଳ୍ପନା କରିପାରିବାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ କିଛିର ଆରମ୍ଭ ହୋଇପାରେ।
ଏହା କେବଳ ଆପଣ ଓ ମୋ ବିଷୟରେ ନୁହେଁ। ଏହା ଆମଠାରୁ ବଡ଼।
ଏହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମହିମା, ସୁସମାଚାରର ଅଗ୍ରଗତି, ଏବଂ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଅନନ୍ତ ମୋକ୍ଷ ବିଷୟରେ ଅଟେ।
ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ପୁନି ପଚାରୁଛି:
ଆମେ କାହିଁକି ପାଳକ?
ଆମେ କାହିଁକି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଛୁ?
ଆମେ କାହିଁକି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ଉଚିତ?
ଯେତେବେଳେ ମୂଲ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼େ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବୁ କି?
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଏକ ସେବକ ଆଘାତପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ସହିତ ଶେଷ କରିନାହାନ୍ତି, ସେ ଶେଷ ହୋଇନାହିଁ।
ପରମେଶ୍ୱର ଆମକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା ପାଇଁ ଶକ୍ତି ଦିଅନ୍ତୁ।
ପରମେଶ୍ୱର ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପବିତ୍ର କରନ୍ତୁ।
ପରମେଶ୍ୱର ଆମକୁ ସାହସ ଦିଅନ୍ତୁ।
ପରମେଶ୍ୱର ଆମକୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସାକ୍ଷୀ କରନ୍ତୁ, ସେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଡାକିବା ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ।
ଆମେନ।